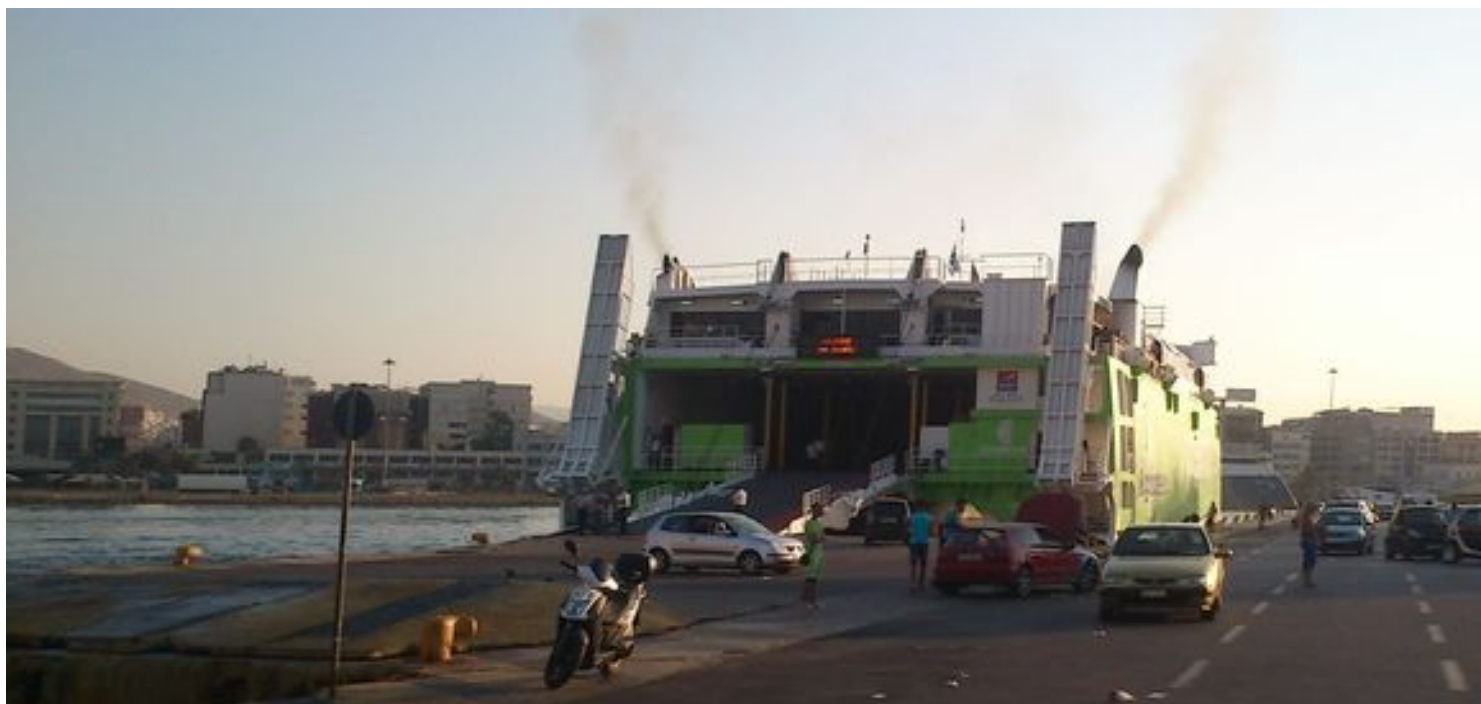

Ακούγεται κάπως ασυνήθιστο, έτσι εκτός εποχής, αρκετά κινηματογραφικό, σχεδόν σουρεαλιστικό. Τι μπορεί να σε κάνει στις μέρες μας να σταθείς στο λιμάνι μέχρι να χαθεί το είδωλο του βαποριού, όπου επιβιβάστηκε αγαπημένο σου πρόσωπο;

Πειραιάς, Τρίτη 07:30 το πρωί, προτελευταία ημέρα του Ιουλίου του 2013. Τέσσερα μεγάλα ποστάλια αναχωρούν λίγο πριν και λίγο μετά τις οκτώ, κατάφορτα, κατεβάζοντας οχήματα και κόσμο στο Αρχιπέλαγος. Εντάξει, μπορεί τα καταμαράν να είναι γρήγορα, να είναι ευρύχωρα, αλλά είναι και αρκετά αντιαισθητικά σε σύγκριση με την κλασική φιγούρα του βαποριού. Υποπτεύομαι ότι το ίδιο μπορεί να έλεγαν όταν τα πρώτα ατμόπλοια συντόμευσαν τις θαλάσσιες οδούς που είχαν χαράξει τα ιστιοφόρα. Όπως το ίδιο καταθέτουν όσοι είναι συνηθισμένοι στα παλιά σκαριά και τους κάθονται άσχημα τα νεότερα, με τις βαρδιόλες να εξέχουν δυο μέτρα στον αέρα.

Στα εκδοτήρια πάσης φύσεως παρουσίες, ενώ τα ημίαιμα στο ντόκο βολεύονται ακόμα και με θαλασσινό νερό. Σαν λιμάνι, δύσκολο να κρατηθεί καθαρό. Η καθαρότητα είναι κάτι σαν το Σύνταγμα. Ειδικά στο άρθρο όπου αναφέρεται ότι η εφαρμογή του, επαφίεται στην πατριωτισμό των Ελλήνων. Προδικτατορικά ήταν το 114

ο

, εξ' ού και το περίφημο σύνθημα “ένα, ένα τέσσερα”. Στις μέρες αναγράφεται στην παράγραφο τέσσερα του

120

ου

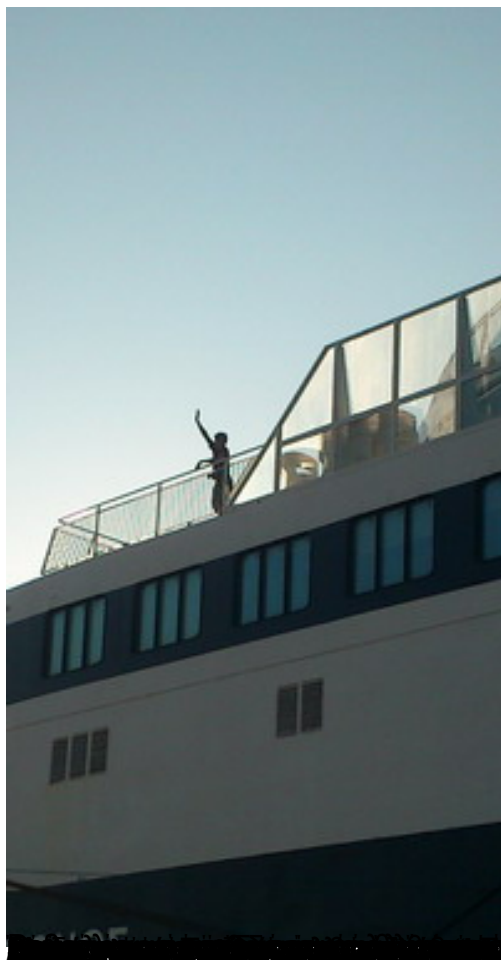
(και τελευταίου) άρθρου. Έτσι ακριβώς συμβαίνει και με την καθαριότητα. Επαφίεται στον πολιτισμό των πολιτών.

Μεταλλικό δοχείο που περιέχει υγρά, με το οποίο οι άνθρωποι έχουν έλθει σε επαφή, σύμφωνα με πληροφορίες από την Ελληνική Αρμενική.

* και το πλοίο φέρει το όνομα του Federico Fellini (1983) στην τιμή του. [Εκείνος που υποδύεται τον Freddy Jones για κατ'ορισμό, παρέρρολες \(κλικ\) και εδώ.](#) [Σκευές μπροστά στον καταιγίτη.](#)